

Dü kasch in di Nestle fliege;
's isch ganz nooch uf jedefall!
Kasch dr ganz' Tag ummeziege,
Ohne Sorge, ohne Qual!...

D'Sunne sott halt nie lang wiche,
's isch gar alles trieb eso!
In dr Landschaft isch se 's gliche,
Was 's Glick isch im Lewe do!

Dr Sternsee.

Vom Thal mit sine bunte Felder
Zieht ufwärts, wie ne Schlange grad,
Dur stille, finstre Tannewälder
Ne g'heimnissvoller Pfad.

Er thüet in d'Einsamkeit eim fiehre,
Wo alles z'amme schwige thüet,
Wo jeder Ton sich thüet verliere,
Wo's eim so wohl isch z'Müeth!

Un immer höher, immer witer
Fiehrt er eim so dur 's frische Grien,
Wo alle Baim un alle Kriter
So herrlig dufte thien.

Un endlig kunnt dr «griene Wase,»
Wo einsam druf e Hütte steht,
Wo d'Heerde thien drum umme grase,
Bis d'Summerszit vergeht.

Was fir e Bild thüet eim erschine
Jetz, we me zrukschaüt! Was e Freid!
Me sieht in d'witschte Thäler ine,
Sieht Berg an Berg ag'reiht!

As wie bezaüwert ligt's dert unte
Im blaü durchsicht'ge Newelmeer!
Betrachte ka me's ganze Stunde,
Denkt nimmig an d'Zruckkehr!

Doch 's grösste Wunder isch noch z'b'schaüe
Ne steiler Pfad fiehrt eim derzue;
Me ka küm sine-n-Aüge traüe,
Ka lüege nitt genüe!

Mit Berge himmelhoch ig'schlosse
Ligt unte tief dr Sternesee;
Wer vo dem Bild dr Ablick g'nosse,
Vergisst's g'wiss nimmig meh!

Dr Brennwald.

Mit innerligem Grüse
S'ünt 's Aüg dà Koloss a!
Wer mächt dert owe hüse?
Me derf nitt denke dra!

So schw'ndelt's eim vo unte,
Nur we me-n-ufe schaüt!
In tümültiose Stunde
Hat das d'Natur erbaüt!

Wänd, wo schier senkrecht schine,
Wo Stei an Stei sich reiht,
Gehn bis in Himmel ine
In wilder Herrligkeit!

Un druf sin Riesefelse,
Schief, wie wenn Stick fir Stick
Sich wott in d'Tiefe wälze
Ne jeder Aüesblick.